

DOVOLENĀ• KATASTROFILA

PondĀ•Ā-, 19 Ā™Ā-jen 2009

Byli jsme - s manĀ¼elem a dĀ•tmi - na dovolenĀ na ŠĭravĀ na vĕchodnĭm Slovensku - poblĀ¼ Vihorlatu. Cesta tam by
dlouhĀ a namĀhavĀ, šĭlenĀ parno. V podveĀ•er jsme se zastavili v Branisku, kde jsou kopce, horskĀ bystĀ™iny a
koliba, skrz kterou protĕkĀ potok a vy si tam mĀ™Ā¼ete chytit pstruha a nechat si jej hned upravit na ohnĭšti Ā•i na
grilu.

Tam jsme pĀ™enocovali a rĀno pokračovali dĀl, aĀ¼ k onomu obĀ™ĭmu šĭravskĕmu jezeru, kde jsme si v autu
KaluĀ¼a chutĀ postavili velickĀnskĀ stan (vypĀ™Ā•enĀ). DvĀ loĀ¼nice, velkĀ pĀ™edsĀ• a ještĀ sluneĀ•nĭ stĀ™ech
šli všichni k vodĀ v radostnĕm oĀ•ekĀvĀnĭ pĀ•knĕho plavĀnĭ. Po vstupu do vody se nĀm zaĀ•aly boĀ™it
nohy do hustĕho bahna, kterĀ pĀ™ibĕvalo s kaĀ¼dĕm našĭm krokem.... UtĀšovali jsme se tĭm, Ā¼e aĀ¼ dojde
bahnem a vodou k hloubce, Ā¼e si zaplaveme a tĭm pĀdem nĀm bahno nebude tolik vadit. Ale ouha, šli jsme vĕce
neĀ¼ 150 metrĀ™, stĀle smĀ•rem ke stĀ™edu jezera - voda nĀm sahala napĀ™ed ke kolenĀ™m a pozdĀ•ji maximĀlnĀ nad ko
Plavat de-facto nebylo kde, coĀ¼ nĀs velice zklamalo, protoĀ¼e jsme jeli tĕmĀ•Ā™ 900 km a pak jsme se mohli koupat akorĀt
ve sprchĀch. Po nĀvratu ke stanu nĀs oslovila maĀ•arskĀ rodina, kempujĭcĭ kousek od nĀs. VĀ™bec jsme jim
nerozumĀ•li, ale pak se pĀ™ipojil jeden SlovĀk, kterĀ nĀm tlumoĀ•il - prĭ nĀm nabĕzejĭ zdarma mnoho druhĀ™ paprik a rajĀ•at a
rajĀ•in, protoĀ¼e musĭ odjet domĀ™ a nechtĀ•jĭ to vĕzt zpĀ•t. My jsme jim nabĭdli, Ā¼e to pochopitelnĀ odkoupĭme, ale odmĭtli
by se to stejnĀ zkazilo a penĭze nechtĀ•jĭ - Ā¼e majĭ radost, kdyĀ¼ my a naše dĀ•ti si pochutnĀme na zeleninovĕch
vitamĭnech. Pak pĀ™išli všichni Ā•lenovĕ tĕ maĀ•arskĕ rodiny a kaĀ¼dĕ z nich nesl vrchovatou pĀ™epravku
rĀ znĕmy druhy a barvami rajĀ•at, paprik a rajĀ•in. Beze slova nĀm kaĀ¼dĕ vysypal pĀ™epravku do stanovĕ pĀ™edsĀnĀ
(mimochodem jejĭ velikost byla asi jako garĀĀ¼ na osobnĭ automobil). PoĀ™Ād se vraceli a sypali - a my jsme jen stĀli, a bez
hlesu zĭrali na tu zvĀ•tšujĭcĭ se hromadu. KdyĀ¼ byla stanovĀ pĀ™edsĀ• plnĀ po kolena dospĀ•lĕ osoby, udĀ•lali na
stejnou zeleninovou hromadu ještĀ po celĕ dĕlce stanu zvenĀ•ĭ. Pak nĀm podĀ•kovali, Ā¼e jsme jim pomohli
zkonzumovat ony produkty, popĀ™Āli hezkou dovolenou a odfrĀ•eli pryĀ•. A tak jsme zaĀ•ali rajĀ•ata i papriky rozdĀvat z
my - všem kolem nĀs v kempu, kdo mĀ•l o nĀ• zĀjem. Zbavili jsme se nejprve obrovskĕ haldy, co vedla podĕl
stanu zvenĀ•ĭ. A kdyĀ¼ uĀ¼ pak nikdo nechtĀ•l, udĀ•lala jsem v tĕ zeleninĀ uliĀ•ku, abychom se dostali zavalenou pĀ™edsĀnĀ
loĀ¼niĀ•ek (naštĀ stĭ jejich otvory byly oba smĀ•rovĀny ke stĀ™edu - a jĀ zaĀ•ala vaĀ™it: vytvĀ™et paprikovĕ a rajĀ•
speciality, ke kaĀ¼dĕmu jĭdlu jsem samozĀ™ejmĀ pro kaĀ¼dĕho z nĀs vĀ¼dy pĀ™ipravila mĭsu salĀtu; coĀ¼ mnĀ• a dĀ•tem
nevadilo, protoĀ¼e mĀme rajĀ•ata i papriky šĭlenĀ moc rĀdi, takĀ¼e jsme se jich tady nacpali dosyta jako nikdy
pĀ™edtĭm a asi uĀ¼ nikdy pĀ™ištĀ; ale mĀ™j manĀ¼el rajĀ•ata pĀ™ĭmo nesnĀšĭ a papriku snĭ jen mĀlokdy. M
ocenit, protoĀ¼e kdyĀ¼ vidĀ•l to neubĕvajĭcĭ mnoĀ¼stvĭ, zaĀ•al se sĀm a dobrovolnĀ uĀ•it jĭst „i tohle" a nakonec uznĀ
pĀ™ĭsadou soli, koĀ™enĭ a dalšĭch jinĕch ingrediencĭ, je to chutnĕ dokonce i pro nĀ•ho. Chodili jsme tam pak na vĕ
koupat se do jednoho vzdĀlenĕho rybnĭka. Cca ve druhĕ polovinĀ tĕdne jsme se vraceli - asi tak kolem 13 hodiny - zpĀ•t k
našemu stanu. Najednou se z obou stran jezera se tmavĀ zatahovala obloha aĀ¼ skoro aĀ¼ do Ā•erna. PtĀci utĭchali
a bylo takovĕ "divno". Ā•ĭkala jsem manĀ¼elovi, Ā¼e asi pĀ™ĭjde nĀ•jakĀ hrĀ™za, aby radĀ•ji ani nestavĀ•l sluneĀ•nĭ clonu a n
stan pĀ™ivĀ™enĀ, ale on mne odbyl, Ā¼e prĭ jsem katastrofolog" a všechno zotvĭral. Najedli jsme se, jĀ umyla nĀd
manĀ¼el vyndal ven ze stanu stoleĀ•ek a kĀ™esĭlka, uvaĀ™il kĀvu nĀm a Ā•aj dĀ•tem. Sotva však dolil vodou poslednĭ
hrnek, zadul prudce zĀvan vĀ•tru, kterĀ obrĀtil stolek i kĀ™esla a v tu chvĭli nastalo doslova peklo. BĀ•hem pĀr vteĀ™in se
strhla strašlivĀ bouĀ™e, provĀzenĀ dĀ•snou vichĀ™icĭ (bylo slyšet "Ā™vĀt" vichr) a tĕmĀ•Ā™ tmou. Stihla jsem
postĀ™ehnout, jak nĀ•kteĀ™ĭ lidĕ v okolí skĀ•ou po hlavĀ pod svĀ auta, zaparkovanĀ vedle stanĀ™, coĀ¼ mi pĀ™išli
smĀ•šnĕ. BĀ•hem minuty jsem pochopila, proĀ• ... NĀš stan byl obrovskĀ luxusnĭ hangĀr, kterĀ byl o celkovĕ
velikosti jako garĀĀ¼ pro 3 osobnĭ auta. ZajištĀn byl silnĕmi, na zakĀzku vyrobenĕmi obĀ™ĭmi hĀ™eby o dĕlce 30 cm
šĭĀ™ce 10 cm - hĀ™eby byly zalomenĕ, ale dobĀ™e drĀ¼ely v zemi i v pĭsku a na nich byla ukotvena v hlubokĕch zĀ
lana, kterĀ drĀ¼ela celou stanovou plachtu. V jedĭnĕ chvĭli, kdy zaĀ•ala ta hrĀ™za, vyrvala vichĀ™ice celou boĀ•nĭ (tu
nejdĕlšĭ) stĀ•nu stanu - hĀ™eby vylĭtĀvaly ven jako špunty od šampusu!, boĀ•nĭ stĀ•na se prudce zvedla
a hrozilo odtrĀ•enĭ celĕho stanu. ManĀ¼el skoĀ•il dovnĭtĀ™ k onĕ odervanĕ stĀ•nĀ• a obĀ•ma rukama pevnĀ drĀ¼el spojoval
mu tekla krev z dlanĭ, protoĀ¼e kĀ™ĭĀ¼ nĀporem vĀ•tru praskl. JĀ skoĀ•ila dopĀ™edu k Ā•elnĭ Ā•Āsti a snaĀ¼ila jsem se udrĀ
u vchodu do stanu. Zvedlo mne to asi 20 cm nad zem a jĀ se tam houpala jako opice, ale drĀ¼ela tyĀ• jako o Ā¼ivot. Kolem
nĀs lĕtaly rozervanĕ stany, kempovĀ nĀbytek, nĀdobĭ, kempovĕ vybavenĭ ... a všechno to vichĀ™ice
odnĀšela smĀ•rem na jezero. NĀš 13letĀ syn skoĀ•il a všechno hĀzel rychle dovnĭtĀ™ loĀ¼nic - zatímco
sedmiletĀ dcera se kleĀ•ĭc snaĀ¼ila chytat trĀvy a vichĀ™ice ji rvala pomalu ven. Syn skoĀ•il a hodil dceru do loĀ¼nice takĕ a
pak skoĀ•il ke mnĀ• a povĀ•sil se mi za nohy, abychom stĀhli tyĀ• k zemi. Pak jsme jen v hrĀ™ze zĭrali, jak vichĀ™ice vyzdvihla
nĀšpropanbutanovĀ vaĀ™iĀ• i s bombou do vzduchu, a sledovali, jak v rotujĭcĭm sloupu prachu a vzduchu odletĀ•l do
dĀli. Vypadalo to jako nĀ•jakĕ tornĀdo, kterĕ trvalo snad pĀr minut, ale na tuto "chvĭli" nikdo z našĭ rodiny
dodnes nemĀ™Ā¼e zapomenout. KdyĀ¼ se vichĀ™ice utĭšila, trochu sprchlo a pak hned zase vykouklo slunko. Poh
na cca osmitisĭcovĀ kemp byl vĕce neĀ¼ Ā¼alostnĀ, protoĀ¼e jeho dvĀ tĀ™etiny byly űplnĀ zdevastovĀny a zdemolovĀny. Vy
jsme se hledat vĀ•ci, kterĕ nĀm vichĀ™ice vzala, nĀ•co jsme našli, nĀ•co űplnĀ zmizelo. Lidĕ kolem nĀs, co jim
nezbylo skoro nic, sedli do aut a odjĭĀ¼dĀ•li pryĀ•. JĀ jsem si vzala kousek nĭti a jehlu a pokoušela jsem se
zašĭt obrovskou trhlinu na plachtĀ• stanu - nit mi stĀ•ila maximĀlnĀ na 5 stehĀ™ - vĀ¼dycky jsem to vytĀhla a zaĀ•ala
šĭt znovu. MĭvĀm totiĀ¼ nĀ•co jako "zpĀ•tnĀ šok" - v kritickĕch chvĭlĭch funguji, ale jakmile nebezpeĀ•ĭ pomine -
dostanu šok a pak se chovĀm nesmyslnĀ. PĀ™išel ke mnĀ• jeden pĀn a doslova nĀsilĭm do mne nalĭ
sklenici s pĀ™išernĀ odpornĀm alkoholem (jmenovalo se to borovĭĀ•ka). Kašlala a prskala jsem, pĀlilo to v
krku i v jĭcnu a snaĀ¼ila jsem se mu vynadat. KdyĀ¼ se mi podaĀ™ilo promluvit, ten muĀ¼ se rozchechtal tak nakaĀ¼livĀ, Ā¼
chvilce Ā™vali smĭchy i my všichni, aĀ¼ nĀm tekly slzy smĭchu. KdyĀ¼ to pĀ™estalo, Ā™ekl mi slovensky, Ā¼e mĀ ra

toho, Å¾e mne zbavil šoku, protoÅ¾e jsem prý byla v nebezpeĎném psychickém stavu. Nakonec jsem mu tedy podĎkovala a zbytek týdne jsme proÅ¾ili společně (jeho rodina a naše rodina). Druhý den jsem zajela do Michalovic, kde jsem v jedné dílně nechala svaĎit všechny ty polámané kĎíÅ¾e a spojnice ke stanu, stan jsme poopravili, ukotvili a do konce týdne jsme se ještě rekreovali. Ale pĎi kaĎdém vĎtším závanu vĎtru jsme byli všichni v pohotovosti... Byla to zvláštní dovolená, trochu hezká, trochu strašlivá - a nakonec jsme všichni byli rádi, Å¾e všechno dobĎme dopadlo a Å¾e se zase mĎĎeme vrátit domĎ, protoÅ¾e: všude je dobĎme, ale doma nejlíp.... Kodýsek